

otevřítí. Proti vlastníku domu byl by takový nárok jen tehdy opodstatněn, kdyby šlo o lidi jeho domácnosti nebo takové, kteří na jeho příkaz, s jeho svolením neb v jeho zájmu se měli dostavití do domu. Dotčený nárok domovníkův lze podle § 15 zákona jinak upravití jen písemní smlouvou a již z toho důvodu nelze přihlídnouti k námitce žalované strany, že žalobce měl ústní příkaz chovancům ústavu nebo, jak žalobce tvrdí, dokonce všem obyvatelům ústavu otevírati zdarma. Nižší soudy nezjistily kolikráte žalobce dveře otvíral před půlnocí, pokud se týče po půlnoci, kolikrát chovancům, za něž by ručil žalovaný spolek, a kolikráte jiným osobám, za něž podle toho, co svrchu uvedeno, spolek neručí, konečně je-li požadovaná odměna přiměřena, pročež řízení i v tomto směru vyžaduje doplnění.

Čís. 12896.

Nárok podle § 154 obč. zák. jest zcela samostatným nárokem, jenž přísluší rodičům i tehdy, když svým rodičovským povinnostem k dětem vůbec nedostáli.

Nárok podle § 154 obč. zák. přísluší i nemanželské matce proti nemanželskému dítěti.

(Rozh. ze dne 7. října 1933, Rv II 436/33.)

Žalobkyně, upadnuvší v nouzi, domáhala se na svém nemanželském synu placení výživného 100 Kč měsíčně. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel především v tom, že jest mu uložena povinnost živiti žalobkyni, ač prý ho žalobkyně nikdy neživila. Leč nárok na slušnou výživu, jejíž přiznává § 154 obč. zák. rodičům upadnuvším v nouzi proti dětem, není protihodnotou nebo odměnou za to, že rodiče živili, vychovali a opatřili děti, nýbrž jest zcela samostatným nárokem, jenž přísluší rodičům i tehdy, když svým rodičovským povinnostem k dětem vůbec nedostáli. Jest tudíž okolnost, že se žalobkyně nikdy nestarala o žalovaného, pro posouzení závazku žalovaného nerozhodná a nelze proto v tom, že nebyl proveden o ní nabízený důkaz výsledkem stran, spatřovati neúplnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.). Dovolatel spatřuje dále nesprávné právní posouzení věci v tom, že výše výživného, přisouzeného žalobkyni, která jest jeho nemanželskou matkou, neodpovídá jeho výdělkovým poměrům. Leč neprávem. Závazek žalovaného poskytovatí žalobkyni slušnou výživu, jest jeho zákonným závazkem, třebaš byla žalobkyně jen jeho nemanželskou matkou (srov. čís. 11.058 sb. n. s.). Podle zásady vyslovené v § 1 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, jest žalovaný povinen vykonávatí podle možnosti a podle svých schopností takovou činnost,

by z jejího výtěžku mohl řádně dostáti svému vyživovacímu závazku. Odvolací soud dovodil správně, že žalovaný jest s to, by poskytoval žalobkyni výživné měsíčních 100 Kč, ježto bylo nižšími soudy zjištěno, že provozuje výdělečnou živnost (výroby klávesnic) a jest spolujednatel domku, v němž má se svou rodinou volný byt.

Čís. 12897.

Stačí, byly-li nedostávající se náležitosti směnky doplněny po vydání směnečného platebního příkazu, stalo-li se tak nejpozději před vynesením rozsudku prvé stolice v řízení o námitkách.

Lhostejno, zda podpis vydatelky byl umístěn pod podpisem příjemce a rukojmího směnky, či vedle nich, jen když se tak stalo pod kontextem směnky na její přední straně.

Prohlášení rukojemské není podstatnou částí směnky a není příjemce směnky oprávněn vytýkati nesprávnost rukojemského prohlášení.

(Rozh. ze dne 7. října 1933, Rv II 753/33.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný příjemce, že podpis úředníka K-a byl přičiněn pod razítko žalující záložny jako vydatelky směnky na směnku vedle podpisu předsedy záložny teprve za sporu; že podpis vydatelky nebyl umístěn přesně pod kontextem směnky a že prohlášení rukojemské není správné. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jak již nižší soudy správně uvedly, stačí, byly-li nedostávající se náležitosti směnky doplněny po vydání směnečného platebního příkazu, stalo-li se tak nejpozději před vynesením rozsudku soudem prvé stolice v řízení o námitkách (rozh. 4904 sb. n. s.). Byl-li tedy podpis úředníka K-a přičiněn pod razítko žalující záložny, jako vydatelky směnky na směnku vedle podpisu předsedy záložny Antonína R-a před vynesením prvního rozsudku, byla náležitost směnky, žádaná v § 3 čis. 5 sm. zák., doplněna včas. Pokud jde o umístění podpisu vydatelky, jest nerozhodno, zda byl umístěn pod podpisem příjemce a rukojmího směnky, či vedle nich, jen když se tak stalo pod kontextem směnky na její přední straně (rozh. 2995, 3011, 7693 a 3112 sb. n. s.). V tom směru jest však nesporné, že podpis se stal na přední straně směnky, pod textem směnky vedle podpisů akceptanta a rukojmího, tedy platně. Pokud jde o prohlášení rukojemské, není podstatnou částí směnky (§ 3 sm. zák. úsudkem z opaku) a není proto žalovaný jako příjemce směnky legitimován vytýkati nesprávnost prohlášení rukojemského, poněvadž se nedotýká platnosti jeho závazku z akceptu. Nebylo proto lze k této jeho výtce přihlídnouti.